Природа й людина у творі Є. Гуцала "Лось"

Людина і природа - нерозривне, людина є її часткою.
Є. Гуцало розповідає нам лише про короткий епізод із життя людей і природи. Але ця розповідь зворушує, викликає співчуття і водночас гнів, що люди можуть бути настільки жорстокими.
Автор знайомить нас із красенем, великим, сильним лосем. Він сповнений життєвих сил. Він чекає на прихід весни, коли все оживе і розквітне.
Лось жив у заповіднику, людей не боявся, хоча раніше жив у тайзі і був диким. Але час минав і тепер він звик до людей. Далі ми дізнаємось, що потрапивши у річку навесні, коли було ще багато криги, лось почав тонути. Як він не боровся, але ні річка, ні міцна крига його не відпускали. На допомогу тварині прийшли два маленькі хлопчики. Ризикуючи своїм життям, вони прорубали товсту кригу і лось вибрався на берег. Маленькі хлопці зачаровано дивились на цього велетня.
Але врятований дітьми звір загинув від руки дорослої людини, яку цікавили пише великі роги лося. Чи не жорстоко це?
На мою думку, автор усім серцем намагався сказати, застерегти нас від таких фатальних помилок перед беззахисними тваринами. їх треба любити, берегти, спостерігати за їхнім життям, а не бездумно вбивати.
Якщо людина почне цінувати те, що дає природа, вона стане іншою: чистішою, співчутливішою, добрішою. І таких конфліктів між людиною та природою вже не буде.